„ЗАСТАВА“ излази редовно: средом, петком и недељом на целом табаку, а уторком на по табака.

ЦЕНА ЈЕ
за Аустро-Угарску:
на целу годину . . . . . 14 ф. — н.
на по године . . . . . 7 ф. — н.
на четврт године . . . . . 3 ф. 50 н.
на 1 месец . . . . . 1 ф. 20 н.

За Србију
на годину 32 дин., на по године 16 дин., на четврт године 8 динара.

ЗАСТАВА.

За ОГЛАСЕ плаћа се по 6 новч. од сваке врсте оваких ситних слова; за жиг се плаћа по 30 новч. сваки пут.

ДОПИСИ шаљу се уредништву, а претплата и огласи администрацији „ЗАСТАВЕ“ у Нови Сад.

НЕПЛАЋЕНА ПИСМА не примају се.

РУКОПИСЕ не враћамо.

Поједини бројеви стају 10 новч.

лист целокупне српске народне слободоумне странке.

ГЛАВНИ УРЕДНИК: ДР. БРАНКО МИХАЈЛОВИЋ. | ВЛАСНИК: СЛАВКО СВЕТ. МИЛЕТИЋ. | ОДГОВОРНИ УРЕДНИК: ЖИВКО ВУЛЕТИЋ.

БРОЈ 50. У НОВОМ САДУ У УТОРАК 2. АПРИЛА 1891. ГОДИНА XXVI.

Нови Сад, 1. априла.

Ми смо пре неког времена, у разговору с „Обзором“, општим цртама означили пут, који би могао повести споразуму српског и хрватског народа. „Обзор“ није на то ништа приметио. Али у 78. бр. појави се чланак под насловом „Нови политички народ у Хрватској“, који баца врло чудновату светлост на његов пређашњи говор и на његову тежњу за слогом. Да се није случајно умешало какво непозвано перо, те је тој тежњи за споразумом дало тако јасна и срдачна израза, да би већ и „Обзоровој“ љубави према слози морао бити зазоран силан излив братских осећаја? До сад не видесмо у „Обзору“ никакву примедбу, која би то наговештавала. Његова жестина у војевању за „јединствен политички народ“ у Хрватској није дакле случајно избила на јавност, није се појавила у листу каквом случајном забуном. Па шта хоће „Обзор“? На што се управо љути? Заболело га је до срца, што је приликом честитања хрватском бану велики жупан Ковачевић споменуо „хрватско-српски“ народ, и што су и „Народне новине“ пре краткога времена, „пишући о банову одликовању, починиле ту исту погрешку, па су оне, премда гласило хрватске земаљске владе, нагласиле хрватско-српски народ, који се радује и т. д.“ И ми признајемо, да израз „хрватско-српски народ“ није тачан. Тај израз има утолико мање смисла, уколико би му се можда хтео дати значај, који се не слаже с познатим фактом, да се Срби и Хрвати у ствари не сматрају за један народ. Али „Обзору“ није стало до те тачности. Он хоће, да се констатује, да у Хрватској постоји само један „политички народ“, а то је наравно хрватски. У његовим очима управо је неопростив грех, сметнути с ума тако важну разлику, и спомињати и српско име онда, кад се — по његовом уверењу — сме чути само чисто име „политичког народа“ у Хрватској. Свашта на свету. „Политички народ“! Шта ће вам то? Каква смисла има уопште, различитим народима придевати име једног „политичког народа“? Срби у Хрватској могу бити врло добри грађани, и ако неће да се зову ни православни ни политички Хрвати. Али као добри грађани траже, да се и њихова права респектују, траже правду и равноправност. Назив „политички Хрват“, као формула без здрава смисла и значаја, не може користити оправданим тежњама ни хрватскога ни српског народа. Народне тежње не заступају се извештаченим политичким именима и фразама, него јасним програмом. Ситничарско истицање таких неразложних формула не може се сложити са озбиљном тежњом за зближењем и споразумом.

Писмо из Србије.

Београд, 31. марта.

Јучерашња, у овој сесији претпоследња, скупштинска седница била је по предмету, који се расправљао, најзанимљивија и најважнија. Енергичним заузимањем садашње владе решено је једно питање, које је као тешка мора кочило правилан ток државних послова, изазивајући непрестано заплете и трзавице, које су врло неповољно утицале на политички живот земље, а ни угледу династије ни мало доприносиле нису. Сад је свему томе крај учињен. У јучерашњој седници прочитан је акт пређашњег краља Милана, упућен намештву, којим он свечано изјављује, да одлази из земље и да се неће вратити до пуполетства краља Александра. Овај акт пређашњег краља важан је и по оном, што је у њему исказано, а не мање и по оном, што се између редова јасно читати може. Вели, да му је абдикација била акт добре воље, а одмах затим признаје, да није умео стишати бурне страсти политичке, и да је између њега и народа постојала провала. Вели, како се сходно свом обећању уклањао од сваке политике, а жали се, да му народ не верује и да се сваком његовом доласку приписује без основа неки значај, који не стоји, и да сваки његов долазак узнемирује духове. Не помињући имена, јада се на краљицу Наталију, да она својим потрзањем расправљених питања изазива трзавице, а нада се, да ће историја достојно оценити његов рад.

Пошто је овај акт прочитан, развила се жива и интересна дебата, која је трајала до по ноћи. Пало је око неких четрдесет ситнијих и крупнијих говора и најпосле је донета ова резолуција:

„Представништво узима на знање ову изјаву Његова Величанства краља Милана, као сагласну с тежњама народног представништва, да прихвати све кораке, који би доприносили учвршћењу престола Његова Величанства краља Александра I. и стања, које је у Србији створено променом устава и абдикацијом Његова Величанства краља Милана. Према овоме народно представништво, доследно својој одлуци од 30. новембра прошле године, ставља у дужност краљевској влади и овлашћује је, да издејствује, како би и Његово Величанство краљица мати, живљењем ван Србије до пуполетства Његова Величанства краља Александра I, допринела, да се отклони све, што би могло бити штетно по интересе земље и углед престола. Али у случају озбиљне болести Његова Величанства краља Александра I., краљеви родитељи, на позив краљевског намештва и краљевске владе, могу доћи у походе, за трајања болести, своме узвишеном сину“.

Као што се из ове резолуције види, и скупштина и влада учинили су резолутан корак, да избаве земљу од вечитог узнемирења, које проистиче из огорчене распре између краљевих родитеља. Пред државним разлогом морало је побледети свако сентименталисање, којим су неки овом приликом парадирали. Међу овима је у првом реду био Гарашанин — као што је познато, један од најсентиметалнијих људи, само што већ и само његово име буди у истини сентименталне успомене код српског народа.

Опште је мишљење, да ће се и краљица Наталија вољно одазвати жељи народне скупштине, да се и она до пуполетства краља Александра из земље уклони, нарочито кад се узме у обзир, да се то од ње жели и изискује у интересу земље и престола, на ком данас њен узвишени син седи.

Међутим може се већ сад приметити, да ће народ ову скупштинску резолуцију свуда одобравати, јер се могло у свим круговима у опште чути, да би тако решење тог деликатног питања најподесније било.

Политички преглед.

Аустријски државни сабор отворен је у суботу. У престоној беседи, којом је отворен, напомињу се пре свега привредни задатци, који сабор чекају, а у првом реду имаће овај да ради на уређењу одношаја између послодаваца и раденика и на изравнању друштвених противности. Влада ће сабору поднети специјалан законски предлог о зидарству, за тим законски предлог о пољопривредним задругама, па онда о обавезном осигурању непокретног имања против ватре, законски предлог против фалзификовања разног јествива, против пијанства и т. д. Даље се напомиње уређење трговачких одношаја према другим државама. На просветном пољу имаће сабор да поради нарочито на реформи правних и државних наука. На лавовском универзитету отвориће се медицински факултет. Што се тиче судства, имаће сабор да ради на изменама материјалног казненог права и поступка пред цивилним судовима као и криминалног права. У погледу спољашње политике изричито се вели: „Од свију влада стижу нам уверавања, да им је један од најважнијих задатака: одржање мира. Због тога, а после и због пријатељских одношаја наших са другим силама могу изразити наду, да ће се продужити и даље низ ових мирних година, у којима је наша монархија до данас уживала, те да ћете се зато моћи без узнемирења посветити послу, који вас чека“. Што су многи мислили, да ће у престоној беседи бити изрично спомена о пропалом чешко-немачком поравнању, није се догодило. Само се наглашава жеља и уверење, да ће поједине странке сложно радити и да неће ни једна ићи за тим, да страначке противности, још већма заоштрава, а само се из далека наговештава чешко-немачко поравнање: да оно није са свим пропало, него да има изгледа, да ће се постићи.

ЛИСТАК.

ПРВЕ ПОСЕТЕ.

Јуцо, подигни завесе!... И шпалетне нек се отворе... На прозорима с прста прашина... Донеси крпу... Јаој, како се прави!.. Са клавира одлубило се парче... Брзо ћебета напоље!... Пећ се сва испуцала, треба нову начинити; па како се пуши после пет месеци... Колико ће ту сапуна требати, колико ће се воде пролити, колико крпа подерати, колико метала искрзати, док се све то доведе у ред.

Домаћица гледа кроз прозор. Неко јој се јавља. Ах! лечник. На лицу му читаш: јесте ли дошли? А домаћица чисто одговара: као што видите. Тек само неколико минута на прозору и већ се трипут ил четир пута неком јавила. И овај је дошао, и онај је дошао, па и трећи и четврти.

И прође неколико дана, почешеш се за увом, захватиш неколко пута у џеп и — све је у реду; кујна је окречена; Ђурица је уписан у гимназију — разуме се, у мађарску, а у српску ће кад овде буде пао; Олгица има гувернанту, ах, научиће бар француски, а служавке се могу и на мађарском грдити; најнужније — и то најнужније — хаљине су готове; меница је продужена; Ержа ће и опет да воли Јаноша и — у опште, може се рећи: све је у свом реду. Елем, могу се почети посете.

Он ће прво неожењенима, и по најтачнијем прорачуну, са једном посетницом одужиће се бар њима дванаесторици. Неколико кућа посетиће заједно, остало ће мама са Олгицом, и после једне недеље, пошто се најзваничнији извештаји о посетама буду примили на повољно знање, могу се и сами спремати за дочеке.

Први вам је наш драги господин Шешић. Он вам је врло обазрив и по читав дан проведе у посетама. Истина, има он и другог занимања, на пример: он је господин, али то није ништа, то му је нешто узгредно. Главан му је позив: посете. А изгледа, као и да не чини то себе ради, већ више ради својих познаника.

С почетка се по мало устеже. Не уме некако да нађе места. Најпосле сасвим је природно, та тек је реч о томе, где су домаћи провели ово лето, и једва чека да дође ред и на њега. Већ две недеље трчка по улицама, само да се прилепи уз каквог пришу — сирома! — па да му све — ал све потанко — исприча. А ко би заборавио, па да га не ослови: „ах драги, господине Шешићу, како добро изгледате“, на што би он одмах одговорио: „није ни чудо, долазим с пута“ — тај би га дирнуо у најсветију жицу његових груди. Та за бога није он тек ваљда себе ради путовао, није му то ни на крај памети; код куће, на селу заљело би боље провео, него он путује, тек да није у Новом Саду, и путује зато, да у јесен има о чему говорити.

Најпосле заподене се реч и о Шешићевом путовању. — Боже мој, што вам је учтивост! — И Шешићу је срце на мери. Елем, нек се креће влак. Био вам је он свугде. И у Липику, и у Пешти, и Харкању, ишао је и у Париз и Берлин и — та где све није био!

— Ах, ах! чуди се домаћица, а Шешић сав блажен.

Но срећа је обично кратка века. Таман Шешић у Берлин, ал ту га заустави лечник. Дође и он — до ђавола! — у посету. Сасвим је задовољан са домаћицом. Добро, добро изгледа, хе — купке — купке! Домаћица се још по мало тужака, е, ал то су утисци последњих невоља. Но прећи ће и то, право вели лечник. Та и највећим невољама још најбоља вам је утеха кућевни лечник. Истина, госпођа Зорчићка тврди да и обични „хаусфрајндови“ јако ублажују ојађена срца, ал тек — лечник! Па онда, чудо вам је умешан, ето већ десет година како долази, и ето опет не може да буде без њега. Но он — а и она — чврсто се надају. „За месец дана заљело ћу вас излечити.“ „Ја вас уверавам, за три недеље моћи ћете већ излазити.“

И таман ће једна болест да прође, а друга ће да дође — и лечник не избива из куће.

Па и Ђурица дође на ред. Дете је јако нарасло, а чини ми се да кашље, нешто је и ослабио, не ће бити згорег да штогод узме. А Олгица? Поч чика-лечнику! Ајд седи чики па крило. А добри чика опет некако случајно, па има и шећера у џепу. А Олгица опет има чудо поверења у чики. Биће права варошанка!

Господину Шешићу већ је несносно. Не знам, како је госпођу Ивићку болело око, а ону уво, ову рука, а ону и уво и рука, по коју глава и све тако којешта, а како је он био у Берлину, о том ни речице. Устане, препоручи се, домаћица га, до душе, не може да задржи, он се извињава, има толико и толико још посета да обави, та био је и овде, и онде, хе али још овде, па још тамо, па онде. Мора бар још код њих седморо.

— Сиромах Шешић! рећи ће домаћица.

Шешић ужива у својој тачности и, смешкајући се, одлази. На врати судари се са госпођом Јулом.

— Драга Анка!

— Слатка Јуло!

Једва су дочекале да се и опет виде. Јула не може да се начуди Анци, јаој како добро изгледа, а Анка примећује, да Јула пре путовања није изгледала тако добро, а и Јула баш то исто хтела Анци.

— Како ти је лепа хаљина, Анка!

— Баш сад сам је добила.

— Ја моју сутра чекам.

— А какве је боје?

— Пепељаста.

— Добро ће ти стајати.

— Не ће тако добро, као теби.

— Е, да богме!

— Слатка Анка!

— Драга Јуло!

После хаљине шешир, после шешира рукавице, а после рукавица казаће се већ која и о огртачу. Анка Јули, Јула Анци Анка ће променити кројача, а Јула ће ципелара. А пут? Једна је у Меленцима, а друга у Липику врло добро провела.

— Ах, како сам се провела!

— А и ја.

Па тек зима, ох зима! На колико ћеш забава ићи? Хоћеш ли и на концерте? А знаш ли, да је она црномањста оставила мужа? Видиш, ипак је истина. А ко би мислио? Сасвим је природно.

И Јула се жури, мора да се жури, не може више ни труна остати. Има још толико њих да посети. Ове ћемо се године чешће састајати, не као лане, лане си била доста лења!

— Драга Анка.

— Слатка Јуло.

И после Јуле ево ти Маре, а Мара вам је ваљана домаћица. Она не мари ни за хаљине, ни за рукавице, ни за шешире. Она воли само да говори о малом Марку, о малој Зорци, о малом Перици и о малој Нани. Шест година како се удала, а петоро деце, шесто је умрло. И она је била у купкама, али само за љубав деце. Салаш су продали, јер за децу је

Због ничега узбуна. Данас није никако чудо, што може и најмањи какав догађај да узбуни читаву Јевропу. „Званичан кротошински весник“, не знајући шта је у ствари, донео је пре неколико дана оваку вест: „Као што дознајемо, оба наша батаљона у потпуној ратној спреми отишла су на руску границу. Островски батаљон је већ тамо. То је због тога, што је руска погранична стража без икаква повода потукла неке немачке пограничне чиновнике.“ Међу тим шта је било? Не само батаљони кротошински и островски, не сви гарнизони у Познанској алармирани су били 7. априла п. н., али само због тога, што су више војничке власти хтеле да се увере, да ли је војска увек спремна. У целој Немачкој тако се ради, да се види, је ли војска увек одевена, наоружана и снабдевена као што треба за рат. По томе о неком спору између Немачке и Русије, који су новине почеле да проричу на основу вести споменутог кротошинског листа, не може бити ни разговора. Али је значајно, како се те новине због те вести узбуниле. Бадава, види се, да под Јевропом лежи врло много нагомилана барута.

Званичан деманти српске владе. „Српске Новине“ доносе овај званичан деманти: „Енглески лист „Тајмс“, а по њему и бечка стара „Преса“, говорећи о познатом атентату у Софији, чија је жртва био бугарски министар финанције Белчев, јављају, како су бугарски емигранти, за последње три недеље, развијали изванредну делателност на српској граници према Бугарској; како су отприлике њих 350 настањених око Пирота, Ниша и Лесковца добили револвере и пушке берданке са 150 метака; како су те пушке, пошто су једино у Русији у употреби, несумњиво оту да и донесене, и напослетку, како се бугарски капетан и емигранат Бендеров, који је прошлог месеца непрестано између Румуније и Србије крстарио, у датом тренутку близу Цариброда налазио“. Не испитујући мотиве, који овим измишљеним гласовима у основи леже, овде се констатује ово: 1., да бугарски емигранти, по наређењу министра унутрашњих дела од 30. маја 1890. године, које је 23. марта ове год. поновљено и пооштрено, могу само у Београду живети и да њих око српско-бугарске границе у опште нема, нити може бити; 2., да бугарских емиграната у Србији не само у оном броју нема, који „Тајмс“ и „Преса“ дају, но их нема ни двадесет; 3., да се над бугарским емигрантима води надзор, који искључује свако наоружање ма каквим револверима и пушкама, и сваку револуционарну радњу на земљишту Србије и са њене територије; 4., да Бендерев није кроз Србију пролазио, нити се на њеном земљишту задржавао. Из полицијског одељења министарства унутрашњих дела, 26. марта 1891. год. у Београду.“

Руска спремања. „Стандарду“ јавља из Јаши његов дописник, који је ту скоро путовао дуж наше границе, да се ни најмање не претерује са вестима о руској војсци, која лежи на нашој граници. На против, руске војске има ту више, него што се о томе до сада јављало. У јужним руским покрајинама изгледа тако, да човек мисли, као да ће сваки час да букне рат. За последње три недеље уконачене су на савијутку реке Прута близу Буковине нове три пешачке и три коњичке пуковније, а на многим местима јужније према Молдави подижу се бараке за 8000 момака. За последње две године Русија је своју војску на нашој граници умножила са 51 пешачким батаљоном, са 48 ескадрона коњице и са 16 батерија артиљерије, а осим тога је и пограничну стражу, која сачињава војни кор, удвостручила. Што се мисли, да ће Русији најмање још четир године требати, те да се спреми као што треба, није истина. Русија ће још крајем ове године бити сасвим спремна. Исти дописник вели даље, да је Русија за последња два месеца 42.000 момака примакла ближе нашој граници.

Вести из места и са стране.

Ступио у монашки чин. Јављају нам из Карловаца, да се ових дана у манастиру Гомирју (у Хрватској) покалуђерио прота Петар Мандић. — Као што је познато нашим читаоцима, и ово је један од оних, који би радо понели владичанску митру.

Самоубиство једног гимназисте. Данас се сваки дан догађа, да се људи убијају због тога, што неће и не могу више да трпе беду и невољу. Новац је многог и многог дотерао дотле, да се латио ножа, отрова или револвера, да учини крај свом животу. Али да ће и једном незрелом гимназисти пасти на ум та несретна мисао, да покуша самоубиство, то је заиста чудновато У дебрецинској гимназији је један гимназиста шестог разреда пукао на себе ових дана из револвера. Куршум га је само слабо ранио, и тако су сви изгледи, да ће наскоро и оздравити. Кад га запиташе, за што се хтео убити, одговорио је, за то, што нема новаца.

Повишица професорске плате. Ни један сталеж није тако слабо наплаћен према својој заслузи, као учитељски у опште, а професорски на посе. Човек се спрема за професуру, своје науке слуша на свеучилишту, потроши и времена и новаца, а кад ступи у практичан живот, једва је толико наплаћен, да може себе и своју породицу тешком муком да издржава. На народносним средњим заводима, где се ти заводи издржавају из разних фондова и задужбина, плата је веома малена, а није ни на државним заводима, које сама држава издржава боље. То је додијало и самим професорима са државних завода у Угарској, те се пре кратког времена састали у Будимпешти, да се посаветују, како би свом јаду и невољи доскочили. Резултат саветовања беше, да се изашље депутација угарском министру просвете Чакију, да га умоли, не би ли се побринуо, да се плата професорска повиси. Министар је истина лепо и љубазно примио депутацију, али је у питању о плати тако нејасно и неразговетно одговорио, да су сви изгледи, да ће молба професора остати глас вапијућег.

Луд краљ. Одавно се проноси глас, да је баварски краљ Отон шенуо памећу. С тога су га морали одвести у један удаљени дворац, где и сад проводи време. Но краљ Отон се кад и кад врло чудно понаша. Има времена, кад га не могу по два три дана да натерају, да једе штогод, него одбија донесено јело. Кад и кад опет не може довољно да се наједе, и то неће да једе помоћу ножа и виљушке, него једе као мало дете, прстима. Обично се шета по ходницима, а кад и кад и по дворском врту. Али то не бива увек, него има часова, кад га спопадне беснило; тада дрма као бесна зверка гвоздене шипке на прозорима. При тим приликама виче и бесни, али му се не може ни једна речца разумети, јер му је сав говор и вика нејасна. Час га опет спопадне неки изненадни страх, застане на сред дворане и не сме да ступи ногом на ћилим, велећи, да је то река, која ће га упропастити И онда бежи по ходницима дворским. Има већ две године како је сасвим изгубио свест; покојна му мати хтеде на самрти да говори с њим, али он побеже у врт, сакри се за једно дрво и не хтеде се за живу главу састати с њом. Од то доба се није састајао ни са једним чланом своје породице. Али како његова околина прича, не би ти састанци ни хаснили ништа, јер луди краљ би тешко кога и познао од својих

Велике новине. У америчкој вароши Венецуели сад скоро почео је излазити лист, који је право чудо у новинарству. Лист има облик лондонског листа „Тајмса“. У њему се пише на пет језика, и то: на енглеском, француском, шпањолском, талијанском и немачком. Осим тога лист тај доноси врло много лепих слика. А што је најчудније, може да излази сваки дан.

Судство у Француској је и опет обогаћено једним новим законом, који може имати врло лепих последица по друштвено стање у Француској. Према том закону може судија осудити условно кривца, т. ј. може одгодити извршење пресуде за пет година. Ако кривац за тих пет година ништа не скриви, онда не мора издржати пресуђену казну. Но, деси ли се, да већ једном осуђени кривац и опет дође пред суд, онда не само да ће морати издржати своју нову казну, него и ону, од које је први пут био условно ослобођен.

Трговина.

Нови Сад, 1. априла. На овдашњој житној пијаци нема никаквих промена. Пшеница, кукуруз и и наполица држе се чврсто. Куповало се: Пшеница по 8 ф. 70 н., кукуруз 6 ф., јечам 6 ф. 20 н., зоб 6 ф. 20 н., наполица 7 ф. 50 н. Све од 100 килограма.

Остали производи:
Лукац 80 нов.
Кромпир 3 фор.
Пасуљ бели 9 фор.
Пасуљ жути 8 фор. 50 н. све од 100 килогр.
Са осталих пијаца:
Теоци 6—14 ф. од ком.
Јагањци 5—10 ф. по пару.
Свињи дебели 38—41 ф.
Свињи млади 37—38 фор.
Маст 50 ф.
Сланина 50 фор.
Све од сто килограма.

*

Штајнбрух, 31. марта (недељни извештај са свинске пијаце). Трговина са тешким свињама слаба, нешто боља са лакшим. Просечне цене биле су: угарској одабраној роби 260—360 клограма тешкој 46—47½ нов, 180—260 клгр. тешкој 46—48 нов., маторим тешким преко 300 клгр. свињама 46—47½ нов., сеоским свињама 46—48 /. нов., српским 46 до 47½ нов. по килограму. — Од претпрошле недеље остало је 117.857 комада, а дотерано је из Угарске 9081, из Србије 1583, свега дакле 10.764 комада. Продато је пак у току прошле недеље 7835 комада, те је по томе остало 120.787 ком.

Бечка пијаца. Догоњено је 6226 комада. Трговина слаба. Тешке свиње 42 ф. — 43 ф. 50 нов., осредње 37—40 фор., младе 36—44 фор. од 100 килограма.

*

Течај златног и сребрног новца на пешт. берзи
од 1. априла.

Дукати — — — — — — — —	5·47
Наполеондори — — — — — — —	9·22
Немачка марка — — — — — —	57.—
Лондон — — — — — — — —	116.10

Најновије вести.

— Из Београда јављају, да је скупштина одобрила, да се пређашњем краљу Милану на рачун његове цивилне листе даде за три године у унапред 1 милијун динара.

ОГЛАСИ.

ОГЛАС.

Господарствени уред петроварадинске имовне општине у Митровици издаје под закуп своје овогодишње крчевине лежеће у обсегу шумадије Кленачке и Купинске и то:

у лугу Каракуши 50 јутара (шумадије Кленачке);
у лугу Сенајске баре 25 јут. (шумад. Кленачке);
у лугу Грабовачко острово 31 јутро (шумадије Кленачке);
у лугу Барадинци 27 јутара (шумад. Кленачке);
у лугу Високој шуми 39 јутара (шумадије Купинске).

Свака ова крчевина подељена је у честице од 3—5 јутара.

Дражба ће се одржавати:
у лугу Каракуши 18. априла тек. год.
у лугу Сенајске баре 17. априла тек год.
у лугу Грабовачко острово 20. априла тек. год.
у лугу Барадинци 21. априла тек. год.
у лугу Висока шума 23. априла тек. год.

Почетак дражбе свагда у 9 сати пре подне.

Закуп траје од дана дражбе до 15. октобра 1896. дакле 6 економски година.

У име закупнине за прву годину (од дана дражбе до 15. октобра т. г.) има се при самој дражби положити од досталне своте, а остатак 31. августа тек. год.

Но странци — становници изван бившег петроварадинског окружја — и они житељи из крајишких села, који немају свога непокретног поседа, имају досталну своту у целости положити.

У Митровици 8. априла 1891.

Господарствени уред
2—3 петроварадинске имовне општине.

СТЕЧАЈ.

На упражњено место **благајника** код Сремско-карловачке задруге за међусобно помагање и штедњу са годишњом платом од **600 ф.**

Гласом друштвених правила §. 46. дужан је благајник **јамчевину** у износу годишње плате, у вредностним папирима или у готовом овој задрузи при ступању положити.

Компетенат дужан је своје исправе у препису или ти оригиналу управи подписатог завода до 13. (25.) априла о. г. поднети.

Првенство имају они, који **двојно књиговодство** знаду.

Ср. Карловци 20. марта (10. априла) 1891.

2—3 **УПРАВА.**

ПРОДАЈА КУЋЕ.

Продаје се кућа (а може се на више година и у закуп узети) у Добановцих, на главном сокаку и на најбољем месту. Особито згодна места за дућан и гостионицу, или за какав други промет. За сигуран промет сведочи радња, која је до сада у њој била. Кућа се састоји из 4 веће и 3 мање собе, ходника, подрума, шупе, штале, са једном стајом у авлији. Све је крепом покривено. Цена је умерена, услови повољни.

3—5 **Светозар Ј. Симоновић.**

ВЕЉКО ВИЛИЋ
ОПАНЧАР У РУМИ

препоручује свој у великом избору добро сортирани и чисто израђени еспап. Исто тако и

ПОМОДНЕ ОПАНКЕ

којих има у великом избору и са свим вешто израђених. 2—6

ЦЕНЕ УМЕРЕНЕ.

ИЗДАВАЊЕ РИБОЛОВА
ПОД ЗАКУП.

Тителска конзорција за подизање насипа издаје путем јавне лицитације свој риболов у тителском 4-том заливу („Бело блато“) под закуп на три године, и то од 28. априла (10. маја) о. г. до 28. априла (10. маја) год. 1894. Лицитација ће бити у канцеларији ритске управе англо-аустријске банке у Новом Саду (у кући Дунђерскога, у дунавској улици) 8. (20.) априла у 10 сати пре подне. — Вадијум је 300 фор.

2—3 **С. ХАЈ.**

био врло влажан. Сад тражи какву бону. Деца су, до душе, била здрава ове године, само је Марка двапут болео зуб. А Перица је тако сладак.

Мара се мора журити, деца ваља да једу, треба да је код куће. После Маре доћи ће и „бароница“ Нашићка — разуме се — на пет минута. И она је скорим приспела, и најпосле посетиће и неке присталице мужа јој. И за један часак замириса грађански дом на аристократски тамјан. Та за бога, скорим су и избори. Анка јако чуствује ту почаст, али неће да се покаже, а са особитом достојанственошћу примила је „бароницу“ — која ни за бога не сме дуже од пет минута остати — и најпосле закључило се и то, да њих двоје управо у пријатељском одношају стоје.

И за ових пет минута, просечно на свака по минута дође по једна реченица на сто друштвеног ћеретања.

— Ова нам година не ће бити понајбоља!

— И ја се тога бојим.

— Добротворне задруге лабаво ће напредовати.

— Бадава, нема се новаца.

— А баш у таким приликама треба сиротињи помоћи.

— То су и моји назори.

— Само се ми добро држимо.

— Ах, што се тиче мене. . . .

Пет минута — по свој прилици и три секунда — прођоше — и посети крај.

Ићи ће и лечник.

А ићи ће још један господин — у мало што га не заборависмо. Већ подруг сата како је овде, и читав му се разговор састоји из неколико лаконских — што се тиче краткоће, а што се тиче мудрости, није му случајно при руци никакво сравнење — реченица, као: „Врло добро изгледате! — Радујем се, што сте дошли. — Само кад сте добро провели. — Клањам се, милостива!“

Сви га некако неизмерно мрзе, само што он — на срећу — то не види, и остаће и на даље веран гост ове куће.

Можда ће још когод доћи, али у главноме посете су завршене. Сутра ће опет да долазе Јуле, чије ће се хаљине, рукавице и шешири да похвале, о чијој ће се неограниченој верности и опет сви уверити, да ће се на зиму толико, али токолико пута састајати, да ће се оне неосноване сметње и опет уклонити, у опште: Дрина ће и опет остати крива, а они ће опет остати пријатељи. За тим ће доћи Маре, које врло радо говоре о малим Зоркама, и које се туже на послужавве, на скупоћу, на касапе — ах саме кости! — и о васпитању деце.

И просечно о путовању говори се ето и десети, и петнаести, а у крајњој нужди и по двадесети пут. После путовања, „шта ћеш радити на зиму?“ а после овог и опет путовање, па опет: „шта ћеш радити на зиму?“ а после опет — али никако и последњи пут — о путовању.

И кад већ постану једно другом несносни, и кад се сваки ратосиља сваког са речима: „ах, само да га се опростим!“ — и опет ће да прође зима, пролеће ће да дође; мужеви ће и опет да се чешкају по глави; камате ће се већ намирити; госпе ће и опет да пате од реуме и других — по лечниковој милости — болести; новине ће се и опет гледати мукте да читају; неки ће и опет задовољно уздахнути и рећи: само кад је „Стармали“ престао; пара ће да звижне, и махаће се белим марамама, и сузе ће се да изгњече, чуће се трогателно „збогом“! — она у Липик, он у читаоницу на партију клабријаса — па све тако до — — првих посета.

Прерадио **Нест.**

Српска штампарија дра Светозара Милетића у Новом Саду.